

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2016, Boris Vuković
Copyright © 2016 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01722-9

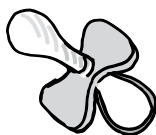
Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

BORIS VUKOVIĆ

Dnevnik
**BUĐUĆEG
TATE**

Beograd, 2016.

**ČOVEČE,
BIĆEMO
RODITELJI!**

z sna su me trgli sitni ubodi kažiprstom u rame. Bili su ravnomerni i taman toliko iritantni da me nateraju da otvorim oči. U stvari, samo jedno. Čkiljim, a kroz jednu zenicu vidim Nevenu kako sedi pored mene na krevetu, tretirajući mi i dalje rame kažiprstom. Čeka da se dozovem svesti i poklonim joj pažnju.

Očekujem standardna pitanja „gde si parkirao kola, gde su ključevi, gde ti je novčanik...“, ali ona ćuti. Ništa ne govori. Otvaram nekako i drugo oko i tek tad primećujem da u ruci drži nekakav štapić, nešto nalik na one turpije za nokte od kojih se ježim.

Ljudi pamte razne datume, godišnjice, rođendane, ono što im je obeležilo život. Ja sam vrlo brzo shvatio da ću isto tako zauvek pamtiti baš to jutro, 10. novembra.

Nevena, žena sa kojom sam u braku već godinu i po dana i ukupno četiri i po godine u ljubavi, u ruci drži test za trudnoću. Sada već uspravljen na laktove i potpuno razbuđen, prvo primećujem da izgleda isto kao test iz američkih filmova u kojima se tinejdžerke uredno šokiraju pozitivnim rezultatima. Iskezio sam se. Čoveče, bićemo roditelji! Nisam siguran da li sam ovo rekao naglas ili samo pomislio.

Ona i dalje ne progovora. Samo ćuti i gleda u mene.

Sad već ushićen, uzvikujem: „Ekstaaaaa!“ Napokon uspevam da doprem do njenog izgubljenog pogleda i upitam šta je. Nevena potpuno zbunjeno izgovara: „Ja ne znam kako da reagujem.“

Čoveče, pa ja sam pribraniji od nje. Odmah mi se u glavi pojavljuje slika kako smireno nosim bebu kroz stan, dok ona plače jer joj izbijaju prvi zubići, a Nevena me izbezumljeno pita šta da radi.

Da bih je opustio, pokušavam da se našalim.

„Jao, sada ćeš biti kô balon. Pa kad krenu zubići da ti ispadaju. A šta ako bude carski rez?“, citiram ja Nikolu iz filma *Mi nismo anđeli*. Pogrešno. Moja šala samo je dovela Nevenu na ivicu suza.

Nije da nisam čuo za priče o ženama u trudnoći, promenama raspoloženja, eksploziji hormona i tome sličnom. Ali, zar je moguće da sve to kreće već od ovog testa? Dok mi se, u pola sedam ujutro, razne misli u punoj brzini vrzmaju po glavi, ona mi leži na ramenu. Grlim je i čvrsto držim da oseti podršku, shvativši da je najbolje da oćutim uz nju. Smirila se. Znam da smo tad, u tih nekoliko minuta, zajedno u tišini i mislima, prošli kroz mnoge stadijume roditeljstva... Najednom je samo ustala, pribrana, objavivši zvanično da mora kod ginekologa i konstatujući mrzovoljno da kasni na posao.

Oslobodio sam se, pa zapitkujem dok se sprema: „Ej, a kad ćemo na ultrazvuk? Kad ćemo imati onu prvu crnobelu sličicu? A kada ćemo znati je li muško ili žensko?“

Nevena se okreće prema meni i sa osmehom odgovara: „Ćoveće, ovo mi je prvo. Ne znam ništa.“ Izleće iz sobe, već uveliko kasneći na posao, a ja se vraćam u krevet.

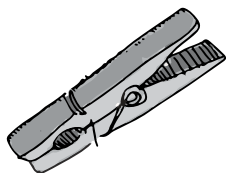
Nasmejan, srećan.

Duboko uzdahnuvši, poćinjem sam da ma-

štam. Razmišljanja na koji fakultet ćemo upisati dete prekida Nevena koja ponovo uleće u sobu: „A gde su ključevi od kola?“

To smo mi, Nevena i Boris, budući roditelji. Prvi dan i prvi minuti.

Pa hajde, neka nam je sa srećom!

DRUGO STANJE, ŠESTO ČULO

„Muka mi je.“ „Gladna sam.“ „Spava mi se.“ To su tri rečenice koje sam u prvim nedeljama Nevenine trudnoće najčešće slušao. Iako bih uvek ponudio pomoć, dobijao sam isti odgovor: „Ne možeš ništa.“

A onda sam počeo da primenjujem specijalnu taktiku, pa na njeno „muka mi je“, kojem pret-hodi „gladna sam“, uputim samo značajan po-gled, pun razumevanja, bez ijedne reči. I upalilo je, na megdan mi više nisu izlazili ratoborni hormo-ni i osetljiv želudac.

Taman kad sam, ponesen svojom malom pobedom, pomislio kako muškarci samo drame oko trudnoće i da, zapravo, tu nema ničeg nerešivog i neobičnog, po povratku sa posla naučio sam novu lekciju: žene u trudnoći razvijaju čulo mirisa kojem bi pozavideo pas tragač, onaj kog specijalne jedinice koriste za kontrolu državnih granica.

„Borise, da li ti znaš da ja osećam cigarete koje komšije puše, ulazi mi sve kroz prozor. Neverovatno je koliko to smrdi“, kaže moja supruga čim sam ušao u stan.

„I opet si bio u kafani, osećaš se kao da si se-
deo u pepeljari. Skidaj te stvari da nosim na
pranje.“

Raširene nozdrve moje supruge sada su u stanju da u parčetu mesa namirišu čitavu šta-

lu. Budući očevi, nemojte se začuditi ako vas, jedući do tada odličnu cveklu, trudna žena priupita: „Dobro, da li i ti, molim te, osećaš ovu zemlju u kojoj je cvekla rasla?“ I zapamtite, nema komentara.

Samo je značajno pogledajte i klimajte glavom, najbolje u više pravaca, nešto nalik razgibavanju pred čas fizičkog u osnovnoj školi.

Naučio sam, međutim, i kada klimanje glavom može da bude okidač za objavu rata. Navalila Nevena jedan dan da pošto-poto odemo u prodavnicu. Hitno se mora nešto kupiti. Pa ako je hitno, hajde, ženo. Luta ona među rafovima, ja za njom.

Aman, šta tražimo?

Vagu. To se mora kupiti sad. Hitno je.

„Ugostila sam se. Preterujem sa hranom. Neću, bre, da budem kao šifonjer ili lopta za pilates. Čitala sam koliko smem da dobijem kilograma u kojoj nedelji i hoću to da pratim“, pojasni mi ona. „Evo, vidiš, dva i po kilograma. Imala sam 52, sada imam 54,5. Eh, trebalo je da je kupim još prošle nedelje.“

Budući očevi, upamtite: u ovoj situaciji nema komentara. Nema ni zainteresovanog pogleda. Ostanite zamrznuti. Ova situacija je izuzetno osetljiva i gotovo je sigurno da ćete, šta god da kažete – pogrešiti.

**DOKTORE,
ZAR IZ TAČKE
RASTU LJUDI?**

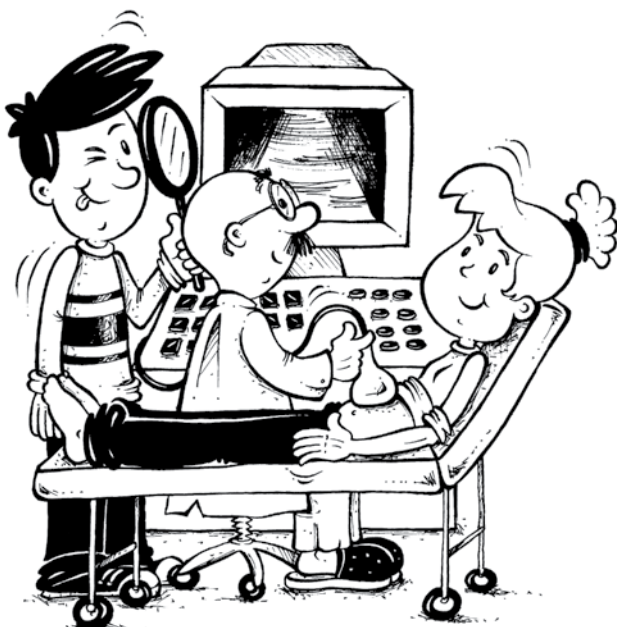
Nevena vidi da sam u problemu, ali ne pomaže, smeje se. „Evo vidiš, ova tačka, to je bebac. Sve je odlično, plod odgovara starosti...“, otkriva mi misteriju lekar, ali ja ga više ne čujem.

Kako, bre, doktore, tačka?! Gde su tu glava, prsti, stomak, noge... Jel' može neko zumiranje, pa da vidimo bebu? Milion pitanja prolazi mi kroz glavu u tom trenutku.

Tačka. Pa, ljudi, zar iz te tačke izrastu ljudi? Zar smo svi krenuli od ove tačke? Ali doktor se, verovatno već navikavši na izbezumljene poglede budućih očeva, već okrenuo i prešao na zakazivanje sledećeg pregleda za dve nedelje.

„A pol, doktore? Kada ćemo znati pol?“, usudim se da pitam naglas.

„Polako, tata, imaćemo preglede na svake dve nedelje, pa ćemo znati čim beba bude htela da se pokaže“, smešeći se odgovori on.

Sada smo ušli u četvrti mesec. Čini mi se da iseka sa ultrazvuka imamo više nego Nevena i ja zajedničkih fotografija. Beba lepo napreduje. Prošli smo testove i naučio sam još gomilu izraza. Dotad sam, recimo, „dabl“ čuo samo u košarkaškim utakmicama. Tačkica je ubrzo poprimila obrise bebe. Koliko god mislio da nema novih iznenađenja, svaki novi crnobeli snimak sve mi više prirasta za srce. Mučnine su prošle, a sa njima i pravilo da Nevena zaspi na uvodnoj špici filma koji pokušavamo da gledamo. Glad i spektakularno čulo mirisa i dalje su nam nerazdvojni drugari.

A pol? Još ne znamo.

**KAŽI MI, KAŽI,
KAKO DA TE
ZOVEM,
KAKVO IME
DA TI DAM?**